

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. R. F.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem Symfonická 9, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2017, č. j. 49 Ad 4/2017 – 26, o návrhu žalované na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 7. 2017, č. j. X, jímž žalovaná k námitkám žalobce změnila své rozhodnutí ze dne 3. 3. 2017, č. j. X, tak, že žalobci přiznala podle ustanovení § 31 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 150/2017 Sb. starobní důchod od 19. 2. 2017 ve výši 6 371 Kč měsíčně, ke kterému žalobci náleží příplatek k důchodu podle nařízení vlády č. 622/2004 Sb., o poskytování příplatku k důchodu ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem v oblasti sociální, ve znění pozdějších předpisů ve výši 900 Kč měsíčně a zvláštní příspěvek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., o ocenění účastníků národního boje za vznik a osvobození Československa a některých pozůstalých po nich, o zvláštním příspěvku k důchodu některým osobám, o jednorázové peněžní částce některým účastníkům národního boje za osvobození v letech 1939 až 1945 a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů ve výši 2 676 Kč měsíčně, celkem tedy částka 10 307 Kč měsíčně. Žalobce v žalobě namítl, že příplatek k důchodu by za období věznění od 10. 4. 1986 do 29. 4. 1987 měl podle ustanovení § 25 odst. 7 zákona č. 119/1990 Sb. činit 191 Kč měsíčně, nikoliv 190 Kč, jak vypočítala žalovaná.

[2] Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 11. 2017, č. j. 49 Ad 4/2017 – 26 napadené rozhodnutí žalované zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku kasační stížnost. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Tento návrh odůvodnila odkazem na usnesení zdejšího soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 –

58, s tím, že v určitých výjimečných situacích je nutno „zmrazit“ stav věci v době „před“ napadeným rozhodnutím, protože pokud by mělo být vykonáno a následně bylo v rámci soudního přezkumu shledáno nezákonným a zrušeno či byla pravomocně vyslovena jeho nicotnost, vrátit stav věci do podoby „před“ tímto nezákonným či nicotným rozhodnutím by bylo nemožné nebo neúměrně obtížné. Z tohoto důvodu je třeba výkon či případně jiné právní následky napadeného rozhodnutí (zde rozsudku) pozastavit, protože v opačném případě by samotné přezkumné řízení soudní ztratilo podstatnou část svého základního smyslu.

[4] K jádru sporu stěžovatelka uvedla, že žalobce požaduje za dobu věznění výši příplatku k důchodu 191 Kč měsíčně podle ustanovení § 25 odst. 7 písm. b) zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci, zatímco stěžovatelka jeho výši stanovila na 190 Kč měsíčně. Rozdíl je způsoben rozdílným přístupem k zaokrouhlování při výpočtu příplatku za nedokončenou část měsíce výkonu trestu, tj. za dobu 20 dnů. Stěžovatelka hodnotu zlomku $\frac{20}{30}$ stanoví s platností na dvě desetinná místa na hodnotu 0,66, zatímco stěžovatel na 0,67. Žalobci tak může vzniknout maximálně újma ve výši 1 Kč měsíčně, která mu v případě úspěchu ve věci doplacena. Stěžovatelka podotkla, že metodiku výpočtu přijala v roce 2007 v návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Spor o hodnotu „0,01“ považuje stěžovatelka za bagatelní. Přijetí právního názoru uvedeného v napadeném rozsudku krajského soudu by ale znamenalo vyložení neadekvátních částek na straně stěžovatelky. V této souvislosti stěžovatelka odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2016, č. j. IV. ÚS 941/16, který lze podle jejího názoru vztáhnout i na nynější případ. V tomto nálezu se Ústavní soud zabíral problematikou příplatku k důchodu podle zákona o mimosoudních rehabilitacích a s tím související otázkou důsledků bagatelní povahy sporů. Stěžovatelka rovněž podotkla, že Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 – 18 přiznal kasační stížnosti odkladný účinek.

[5] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze ve stručnosti uvedl, že k udělení odkladného účinku neshledává důvod. Uvedl, že stěžovatelka hlavní důvod návrhu spatřuje v tom, že Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek jiné kasační stížnosti v usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 – 18. Rozsudkem v této věci ze dne 21. 12. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 - 77 však následně kasační stížnost žalované zamítl. Shodně rozhodl Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 Ads 100/2017-24. Žalobce také podotkl, že Nejvyšší správní soud nepřiznal v podobné věci kasační stížnosti odkladný účinek v usnesení ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Ads 260/2017 – 24.

[6] Při rozhodování o odkladném účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjišťuje kumulativní splnění zákonných předpokladů vyplývajících z ustanovení § 73 odst. 2, ve spojení s § 107 odst. 1 s. ř. s., tj. :

- 1) existenci nepoměrně větší újmy způsobené stěžovateli v případě, že účinky napadeného rozhodnutí nebudou odloženy ve vztahu k újmě způsobené jiným osobám, pokud by účinky rozhodnutí odloženy byly,
- 2) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Je-li odkladný účinek přiznán, pozastavují se ty účinky napadeného správního rozhodnutí, které z povahy věci pozastavit lze (tj. uložené právní povinnosti nelze vynucovat, přiznaná oprávnění nelze uplatňovat, odejmutá oprávnění zůstávají zachována, atd.).

[8] Jak již bylo výše uvedeno, v obdobné věci Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti přiznal v usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 3 Ads 306/2016 – 18. I když nakonec ve věci zamítl kasační stížnost žalované a potvrdil rozsudek krajského soudu, nemůže to být stěžejní důvod, pro který by bez dalšího neměl Nejvyšší správní soud nyníššímu návrhu na přiznání odkladného účinku vyhovět. Pro rozhodnutí o odkladném účinku jsou totiž rozhodující skutečnosti svědčící o výrazné újmě jedné z procesních stran v důsledku výkonu napadeného rozhodnutí, nikoliv to, jak byla obdobná věc posouzena v jiném rozsudku. Platí také, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Z těchto důvodů proto Nejvyšší správní soud pro osud rozhodnutí o návrhu neshledal důvodným poukaz žalobce na jiná rozhodnutí v obdobných věcech.

[9] V nyníšší případě stěžovatelka založila svou argumentaci pro přiznání odkladného účinku na tom, že přijetí právního názoru uvedeného v napadeném rozsudku by znamenalo vynaložení naprosto neadekvátních částek na její straně. Žalobce ve svém vyjádření k návrhu na odkladný účinek uvedl, že navrhuje jeho zamítnutí, aniž by však jakkoliv konkretizoval případnou mu hrozící újmu za situace, kdy by návrhu bylo vyhověno. Omezil se pouze na výčet rozhodnutí zdejšího soudu, aniž by uvedl jakékoli závěry, které z těchto rozhodnutí ve vztahu ke své újmě vyvozuje.

[10] Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že si je vědom závěrů usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, na které odkazuje i žalobce, totiž, že hrozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Zdejší soud však rovněž vyslovil, že zpravidla přiznává odkladný účinek kasační stížnosti žalovaného správního orgánu (§ 73 odst. 2 s. ř. s.) v případech, kdy krajský soud zruší správní rozhodnutí z důvodu chybného posouzení hmotně právní otázky a zaváže svým právním názorem správní orgán, aby v novém řízení rozhodl odlišně od rozhodnutí zrušeného (viz usnesení ze dne 2. 5. 2013, č. j. 6 As 61/2013 – 20).

[11] Zdejší soud nemůže v nyníšší věci přehlédnout, že podstatou návrhu stěžovatelky je nejen poukaz na případnou existenci rozdílných správních rozhodnutí, ale rovněž vznik významných nákladů a vynaložení mimořádné práce. V případě nepřiznání odkladného účinku by totiž následovalo pokračování řízení před stěžovatelkou, na základě odlišného právního názoru vysloveného krajským soudem, které by sebou nezbytně přineslo zmíněné komplikace. Rovněž toto potenciálně „*druhé*“ rozhodnutí stěžovatelky by současně nemuselo být konečným a mohlo by tak následně vyvolat další náklady a řadu úkonů, opět pro obě strany řízení. Tuto újmu, v podobě administrativních nákladů a pracnosti na straně stěžovatelky, je přitom třeba v souladu se zněním zákona porovnávat se zcela zanedbatelnou újmou hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku kasační

stížnosti. Zde je pak nutné přihlédnout k nálezu ústavního soudu, na který odkázala stěžovatelka. V tomto nálezu ústavní soud, v kontextu rozdílu 7 Kč mezi přiznanou a požadovanou částkou příplatku k důchodu, poznamenal, že nechce nijak snižovat význam a dopad doby stěžovatelem strávené ve vojenském táboře nucených prací na jeho rodinný a soukromý život, avšak současně dodal, že v duchu zásady *minima non curat praetor* nemají být vrcholné státní orgány odváděny od plnění skutečně závažných úkolů, k jejichž řešení jsou ústavně určeny. Jak přitom v nynější věci uvedl sám žalobce v žalobě podané ke krajskému soudu, byl mu rozhodnutím žalované přiznán příplatek ve výši 190 Kč měsíčně, namísto žádaným ve výši 191 Kč.

[12] Z výše uvedeného je zřejmé, že i přes nemožnost zcela přesného stanovení výše nákladů souvisejících s následným správním (případně též soudním) řízením založeným na odlišném právním názoru krajského soudu, bude tato částka ve zřejmém nepoměru vůči prakticky nulové újmě hrozící žalobci v případě přiznání odkladného účinku. Odepření rozdílové částky (1 Kč měsíčně) po dobu trvání řízení o kasační stížnosti totiž není absolutně způsobilé jakkoliv ovlivnit životní standard žalobce. V případě následného zamítnutí kasační stížnosti stěžovatelky pak bude částka, pohybující se v rámci několika korun, vyplacena žalobci dodatečně, aniž by to jakkoli zasáhlo jeho hmotné poměry. Nelze současně přehlédnout, jak uvedeno shora, že tato částka je řádově nižší, než náklady, které mohou žalobci případně vzniknout při nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dalším správním či soudním řízení.

[13] Nejvyšší správní soud konečně posoudil návrh na přiznání odkladného účinku i z hlediska zbývajících podmínky uvedené v § 73 odst. 2 s. ř. s. Neshledal přitom žádné skutečnosti, pro které by přiznání odkladného účinku bylo *v rozporu s důležitým veřejným zájmem*, respektive je naopak ve veřejném zájmu, aby řešená právní otázka byla postavena najisto.

[14] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal, že všechny výše uvedené podmínky jsou ve vztahu k újmě stěžovatelky splněny, kasační stížnosti proto přiznal odkladný účinek.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** přípustný žádný opravný prostředek.
(srov. § 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně 6. března 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu